

VERA VAILA

ITALIALAINEN PELI

WSOY

VERA VALA

ITALIALAINEN PELI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

TÄMÄN KIRJAN KIRJOITAMISEEN ON SAATU TUKEA TAITEEN EDISTÄMIS-
KESKUKSEN KIRJAILIJA- JA KÄÄNTÄJÄAPURAHALAUTAKUNTALTA.

NIETZSCHEN LAINAUKSEN SIVULLA 44 ON SUOMENTANUT J. A. HOLLO.

© VERA VALA JA WSOY 2022
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-46889-0
PAINETTU EU:SSA

*Tämä kirja on omistettu
kaikille niille, jotka
valvovat suden hetkellä.*

Italialainen peli eli *Giuoco Piano* (Hidas peli, ital.)
tunnetaan maailman vanhimpana shakkiavauksena.
Sen tarkoitus on varmistaa kolme avausstrategian
tärkeintä päämäärää:

- 1) hallita pelilaudan keskustaa
- 2) asettaa upseerit asemiin, joista ne voivat vaikuttaa peliin
- 3) turvata kuningas.

Vaikka italialaista avausstrategiaa ja sen variantteja käyttävät
myös kokeneemmat pelaajat, se sopii erityisen hyvin uransa
alussa oleville.

PROLOGI

RÄJÄHDYS SAAPUU joka yö aina yhtä odottamattomana. Pelko sivelee minua kuin liekit rakennuksen seinää. Tarraudun äidin jalkaan ja tunnen farkkukankaan läpi hänen lämpönsä. Toisella kädellä puristan tiukasti Piitä, jonka kasvoille on ommeltu kestopöytä. Vakuutan sille, ettei ole mitään hätää. Kunhan vain saan pidettyä kiinni sekä pehmolelustani että äidistä, kaikki on hyvin.

– Laske, rakas, laske, äiti kuiskaa korvaani.

Ja niin minä lasken samalla kun juoksen käsi kädessä äidin kanssa tulta pakoon.

– Kaksi, neljä, kuusi, kahdeksan, kymmenen, kaksitoista, neljätoista, kuusitoista, kahdeksantoista, kaksikymmentä.

– Tänne päin, Anna. Tulkaa tänne!

Mies huutaa, mutta ei vaikuta vihaiselta. Ehkä pikemminkin huolestuneelta. Hän toistelee äidin nimeä, paitsi että se ei ole oikea. Miksi hän kutsuu äitiä Annaksi?

Mies osoittaa uutta käytävää aivan lähellä. Tunnen, kuinka äiti epäröi. Mutta mies nappaa minut syliinsä ja alkaa juosta eteenpäin.

– Kolme, kuusi, yhdeksän, kaksitoista, viisitoista, kahdeksantoista, kaksikymmentäyksi, jatkan laskemista.

Pii putoaa maahan, mies ei huomaa sitä vaan jatkaa juoksemista. Alan itkeä mutta rauhoitun, kun näen, että äiti nappaa Piin mukaansa.

Kaksikymmentäneljä, kaksikymmentäseitsemän, kolmekymmentä. Neljä, kahdeksan, kaksitoista...

Olen siirtynyt laskemaan päässäni. Sillä tavoin mieleni täyttyy numeroiden lohdullisella kaiulla, eikä minun tarvitse katsoa hämärää tunnelia ympärilläni. Ajatuksissani on vain lukuja. Yksi on aina punainen, kaksi on sininen, kolme vihreä, neljä keltainen. Jokaisella luvulla on oma värinsä ja paikkansa, ja numeroiden selkeä, loppumattomiin kieppuva jono pysyy muuttumattomana silloinkin, kun kaikki muu ympärilläni on hajoamassa.

Kauempaa kuuluu hirvittävän ulinan lisäksi kovia, lyhyitä pamauksia. Kuin jossain menisi lasi rikki. Tuntuu kuin koko maailma olisi särkymässä. Vain numerot ovat yhä ehjiä, ja jatkan laskemista mielessäni. *Kaksitoista, kaksikymmentäneljä, kolmekymmentäkuusi, neljäkymmentäkahdeksan.*

Pysähdymme ikuisuudelta tuntuvan ajan jälkeen. Mies on yhtä rauhallinen kuin aina, mutta äiti huohottaa, kun hän työntää Piin minun paitani alle. Jostain kajastaa valoa niin, että erotan miehen otsarypyt ja suun tiukan viivan.

– Te menette tästä ulos. Muistatko, minne se vie?

Äiti nyökkää.

– Muista, että sinä et tiedä mitään. Et mitään, Anna. Sillä tavoin he eivät voi pakottaa sinua todistamaan. Koska et tiedä mitään.

Äiti nyökkää uudelleen. Mies ei kuitenkaan näytä tyytyväiseltä vaan kumartuu äitiä kohti. Mies on lämmin, hänen ihossaan on tuttu tuoksu, joka tuntuu voimakkaammin aamuisin, kun hän on ajanut partansa.

– Se ei ole vain sinun etusi. Se on myös hänen etunsa.

Kestää hetken ennen kuin tajuan, että mies puhuu minusta.

– Minä tiedän kyllä, äiti kuiskaa. Äidin kasvoilla näkyy itkusta piirryneitä raitoja.

– Mene nyt. He ovat täällä parissa minuutissa.

Mies ojentaa minut äidille kuin nuken. Minä tarraudun äidin kaulaan. Kunhan minulla on äiti ja Pii, minä selviän. Kunhan numerot ovat paikallaan, ei ole mitään oikeaa hätää.

– Anna isille suukko hyvästiksi, äiti sanoo, ja minä tottelen. Suukotan miestä poskelle ennen kuin katoamme uuteen pimeyteen äidin ja Piin kanssa.

FRANCESCA

FRANCESCA NÄKI ruumiin jo kaukaa. Hän ei tosin käsittänyt heti, että maassa makaava ihminen oli kuollut. Ajatus käväisi kyllä hänen mielessään – kuinka jännittävää olisi löytää ruumis aamulenkillä, ihan niin kuin hänen rakastamissaan dekkareissa – mutta hölkätessään kohti värikästä myttyä hän oli varma, että kyseessä oli vain jonkun ääliön metsään dumppaama keko vanhoja vaatteita.

Myöhemmin Francesca väittäisi aistineensa jotain uhkaavaa jo astuessaan metsän siimekseen. Todellisuudessa mikään ei antanut olettaa, että kuolema olisi päässyt livahtamaan kosketusetäisyydelle. Kevät oli laskeutunut puiden latvuksiin hentona vihreänä, ja ilma oli samea aamun helmiäisenä kuultavasta valosta. Milanon kyljessä sijaitsevassa pikkukaupungissa oli alkamassa tavallinen, jähmeän tylsä toukokuun sunnuntai.

Francesca oli kyllä epäröinyt lenkille lähtöä, mutta ei siksi, että olisi ajatellut törmäävänsä ruumiiseen. Hän vain oli väsynyt. Sunnuntai oli ainoa aamu viikossa, jolloin töihin lähtö tai lasten uimatreenit eivät herättäneet häntä kuudelta. Kuitenkin Francesca oli saanut pakotettua itsensä ulos, ja askel askeleelta hän päästi irti mielessä tummina kieppuvista ajatuksista. Tömp, pomon hapan naama, tömp, seuraavan sunnuntain äitienpäivälounas, tömp, luottokorttilasku, tömp, äidin viime aikoina pahentunut hajamielisyys.

Riepuksa, tömp, luonnosta piittaamattomat idiootit, tömp. Mutta päästyään muutaman metrin päähän mytystä Francesca hidasti vaistomaisesti. Viimeiset askeleet hän otti epäröiden. Lumppuröykkiö olikin oikea ihminen. Eloton, liikkumaton nainen.

Francescan sydän alkoi takoa voimakkaammin kuin hänen äsken hölkätessään. Oli vaikea käsittää, että tämä tapahtui juuri hänelle. Hän oli lukuisia kertoja kuvitellut, millaista olisi löytää ruumis lenkkipolun varrelta. Kuitenkin nyt, kun hänen edessään makasi violettiin nahkahameeseen ja mustaan satiinitoppiin pukeutunut nainen, hän tunsu enemmän pelkoa kuin innostusta.

Francescan käsi hapuili kännykkää vyölaukusta. Hän harkitsi hetken, pitäisikö naisesta napata kuva, mutta häpesi välittömästi ajatustaan ja näppäili hätänumeron.

Francesca oli huojentunut, kun hän saattoi siirtää vastuun kuolleesta naisesta tuntemattomalle äänelle, jonka yksityiskohtaiset kysymykset muuttuivat pian selkeiksi ohjeiksi. Ei saanut koskea mihinkään. Karabinieerit olisivat tulossa. Ei saanut katkaista puhelua.

Samassa pelottava ajatus lävisti Francescan mielen. Eikö hän saanut katkaista puhelua siksi, että nainen oli ehkä murhattu? Jos kyse ei ollut sairauskohtauksesta tai yliannostuksesta vaan murhasta, niin jossain täytyi olla myös murhaaja. Hän katsoi tarkasti ympärilleen. Kevään vaimesiin lupauksiin kietoutunut metsä tuntui odottavan. Jossain kahahti, ja Francescan sydän ehti lyödä muutaman kerran liikaa ennen kuin hän ymmärsi linnun lähteneen lentoon.

Francesca yritti olla katsomatta kuollutta, mutta näky veti häntä puoleensa kuin magneetti. Hän mietti, millainen kohu tästä syntyisi hänen tuttavapiirissään. Francesca olisi seuraavat viikot aperitiivien ja illallisten vetonaula. Hän värähti mielihyvästä ajatellessaan, että hänen tylsä ja rutiineja täynnä oleva

elämänsä olisi kerrankin tuttavapiirin kiinnostavin. Hänelle tuli itsekkyydestään syyllinen olo.

Katse kulkeutui väkisin maassa makaavaan naiseen. Tällä oli kasvoillaan kimalteleva, silmien seudun peittävä naamari, vaikka karnevaali oli ollut jo kuukausia aikaisemmin. Vaatteet vaikuttivat aika mauttomilta, erityisesti kirkkaan violetit kengät, joista toinen oli irtaantunut jalasta. Se näytti kiinalaiselta halpapakorkkarilta. Nainen oli prostituoitu, oli ihan varmasti.

Francesca tunsi jälleen helpotusta. Metsään, hänen lenkipolkunsa varrelle kuoli vain prostituoituja ja ehkä huumeiden käyttäjiä, ei ihmisiä, jotka olisivat voineet kuulua Francescan tuttavapiiriin. Tavallisia, kunnan ihmisiä ei murhattu.

Naisen kasvot olivat osin tummien hiusten peitossa ja kynnet oli lakattu violeteiksi. Ranteessa hohti hopeinen rannekoru. Francesca siristi silmiään. Koru näytti tutulta.

Francesca nielaisi. Koru oli tosiaan tuttu. Hän vilkaisi omaa rannettaan, jossa oli vielä edellisenä iltana kimallellut samanlainen koru.

Pahoinvoinnin aalto iski yllättäen. Hän tuijotti pienten, hopeisten maskottien koristamaa rannekorua ja muisteli, kuinka ihastunut oli ollut avatessaan lahjapaketin ja kuinka hän liikkui joka kerta, kun sai uuden charmsin jonkin merkkipäivän kunniaksi.

Francesca mietti, oliko nainen ilahtunut omasta korustaan samalla tavalla. Oliko tämä ostanut sen itse vai oliko joku ostanut hänellekin lahjan? Ehkä jossain oli ihminen, joka odotti naista kotiin. Olisiko Francesca voinut maata siinä, edellisen syksyn lehtien pehmentämällä kuolinvuoteella tuon halpoihin vaatteisiin puetun naisen sijaan?

Francesca tunsi, kuinka päässä humisi puidenlatvoja helisytelvä tuulenvire ja kauhuksi muuttunut pelko.

Ja ennen kuin ehti ajatella enää mitään muuta, Francesca otti muutaman askeleen kauemmas ja antoi ylen.

ENSIMMÄINEN SIIRTO:

VALKEAN SOTILAS

RUUTUUN E4

SALLA HERÄSI säpsähtäen. Edellisestä painajaisesta oli kulunut viikkoja, mutta se oli aina yhtä tuttu. Sama tunneli, yöstä toiseen toistuva pelko, rauhan suovat lukujonot. Samat kysymykset, jotka hän kantoi mukanaan aamuun saakka. Mitkä muistikuvat olivat totta ja mitkä harhaisista kuvitelmista rakennettuja valemuistoja?

Salla ojensi käden kännykkää kohti. Turhaan, sillä hän tiesi jo, minkä kellonajan näkisi. Hän heräsi aina suden hetkellä, jolloin yötä hallitsivat ihmismielen varjoisimmat kolkat. Ne, joita hän ei uskaltanut kohdata päivänvalon armottomuudessa.

Sallan olisi pitänyt nukkua vielä, mutta hän tiesi, että uni oli jo irrottanut otteensa. Alistuneena hän käänsi katseensa ikkunaan. Kuun valaiseman yön varjot tunkeutuivat ikkunaluukkujen raoista huoneeseen. Katua reunustavien plataanien kuvajaiset tanssivat raukeina seinällä, jossain välähtivät auton ajovalot.

Salla mietti äitiä. Hän olisi kävellyt äidin luo kiirastulen läpi, väärin, Salla *oli* kävellyt äidin luo kiirastulen läpi, ja silti oli tarvittu vain muutama ulkopuolinen hakkaamaan sanoiltaan railo heidän väliinsä. Oliko äiti ehtinyt antaa hänelle anteeksi?

Sallan lapsuus oli ollut mustikkamättäistä, kuikan huudoista, metsän tuoksusta ja kaiken ympärille kietoutuneesta pelosta

rakennettu kudelman. Hän oli jättänyt taakseen kaiken paitsi pelon eikä ollut antanut äidilleen mahdollisuutta selittää.

Mitä äiti oli ajatellut viimeisten hetkiensä aikana? Mikä tunne oli ollut päällimmäisenä, kun äiti oli seissyt odottamassa paiskautumistaan veteen? Äidin oli täytynyt olla hukumassa epätoivoon jo ennen kylmään veteen uppoamista. Toisinaan Salla oli varma, että äiti oli tuntenut pelkkää helpotusta. Useimmiten hän kuitenkin uskoi, että äiti oli ollut kauhuissaan. Vellovan, mustan veden oli täytynyt kammottaa häntä, mutta siitä huolimatta hän oli pelännyt enemmän elämää. Ja niin äiti oli valinnut kuoleman Sallan sijaan.

Salla käveli ikkunaan. Hän raotti luokkuja, hengitti viileää ilmaa. Ajatus tunkeutui mieleen vaivihkaa, niin kuin aina. Levottomuus voimistui itsepintaisen kutinan tavoin, kunnes iski niin väkevästi, että Sallan oli pakko haukkua henkeä.

Hän yritti karkottaa ajatuksen mielestään. Salla oli luvannut terapeutilleen ja hän oli luvannut itselleen, ettei tekisi sitä enää. Ei antaisi enää periksi vaan hallitsisi sisällä myllertävää pakkoa. Hän hallitsisi pelkoa.

Sisään livahti äkillinen tuulenvire, kuin viileän yön lähettämä suudelma, joka sai tunturin juurelta löydetyillä kotkansulilla koristellun unensieppaajan keinumaan. Salla sulki ikkunan ja toivoi, että äidin aikoinaan tekemä koriste olisi voinut siepata painajaisten sijaan öisen houkutus.

Olisi ollut helppoa pukea päälle ja kävellä yössä, kunnes saapuisi sinne, missä mielen valtaama rauhattomuus vihdoinkin vaikenisi. Mutta piti pysyä lujana. Yksi yö kerrallaan. Yksi suden hetki kerrallaan.

Salla sulki silmänsä, muisteli terapeuttinsa ääntä. Hyväksy ajatus. Tarkastele sitä. Anna sen mennä. Sinä selviät kyllä.

Hetken kuluttua pakottava tunne hänen sisällään alkoi helpottaa. Salla avasi silmänsä ja katsoi sänkyään. Pehmeäksi

kiehnätyt lakanat houkuttelivat, mutta toive unesta oli kuin petollisen rakastajan lupaus. Olisi järjetöntä pyöriä sängyssä ja odottaa unennäköä, joka ei koskaan saapuisi.

Salla näppäili puhelimeen avauskoodin ja kirjautui shakki-sivustolle. Ainakaan hän ei valvonut yksin. Jotkut pelaajat hukuttivat siirtoihin öiset painajaisensa, toiset pakenivat peliin päivittäisen elämänsä ankaruutta. Hän valitsi tutun nimimerkin ja lähetti pelipyynnön. Ulam oli Sallan lempivastustaja, joka peliaikojensa mukaan joko asui Euroopan ulkopuolella tai vaihtoehtoisesti nukkui vain kolme tuntia yössä.

Ulam vastasi saman tien, hän väitti odottaneensa Sallaa ja panneensa jo Einaudin soimaan. Hymiöin koristeltu lause työnsi Sallan rauhattomuuden loitommas.

Sotilas ruutuun e4. Peli oli alkanut.

PIMEÄSSÄ

HÄN OLI käynyt suihkussa jo kolme kertaa, mutta naisen tartuttama likaisuus ei tuntunut lähtevän. Hän löyhkäsi saastaiselta pahuudelta, ihan kuten nainen.

Hän oli kuvitellut tätä kertaa erilaiseksi. Paremmaksi. Hän oli suunnitellut kaiken huolellisesti. Tämä oli ollut jo kolmas kerta – sillä ensimmäistä ei voinut laskea, koska se oli tapahtunut niin yllättäen.

Kolmas kerta toden sanoo. Tai ehkä sittenkin vasta neljäs. Sillä vaikka kolmas kerta oli ollut parempi kuin toinen, se ei vielääkään yltänyt ensimmäisen tasolle. Tai siis toisen, jos ihka ensimmäinen luettiin mukaan. Mutta ei sitä laskettu, hän päätti. Ajanlasku alkoi ensimmäisestä suunnitellusta teosta.

Hän oli kehittynyt, se oli sanottava. Kolmas oli sujunut paljon nopeammin ja siistimmin kuin aiemmat. Ehkä se oli juuri ongelma. Kaikki oli sujunut liiankin nopeasti, ja hän olisi halunnut pitkittää nautintoa.

Hän piti suunnittelusta. Hän kuvitteli kaiken mielessään etukäteen, hioi yksityiskohtia, ennakoi. Vain ensimmäisellä kerralla todellisuus oli ylittänyt mielikuvituksen luomat odotukset. Hän oli tuntenut uskomatonta huumaa. Toisella kerralla hän oli jo tien-nyt, mitä odottaa. Ehkä juuri siksi hän oli ollut hiukan pettynyt ja halunnut yrittää vielä.

Hänen täytyisi tehdä se vielä kerran. Suunnitella vielä paremmin ja saada kestävänsä kauemmin. Hän halusi kokea uudelleen

ensimmäisen kerran kiihkon. Pitäisi ehkä keksiä jotain aivan uutta.

Hän hinkkasi käsiään kuuman veden alla niin, että ne punoittivat. Naisen tartuttama saasta ei kuitenkaan tuntunut irtoavan.

Hän oli varoittanut naisia, antanut mahdollisuuden muuttua, antanut mahdollisuuden säästyä. Mutta ne eivät olleet uskoneet hänen varoituksiaan. Kukaan kolmesta ei ollut uskonut.

Yksi oli ottanut hänen varoituksistaan onkeensa, siltä ainakin vaikutti. Nainen pääsisi menemään. Hän antoi armon käydä oikeudesta. Hänkin oli saanut uuden mahdollisuuden. Vasta nyt hän todella tunsi elävänsä.

Hän oli valikoinut naiset huolella. Hän tarkkaili heitä. Arvioi. Antoi varoituksia. Heillä oli mahdollisuus tehdä parannus. Hän ei alentunut niiden tasolle, jotka olivat tehneet vääryyttä häntä kohtaan. Hän varoitti aina etukäteen.

Kuolema oli paras tapa opettaa saastaisia naisia.

Hän kaatoi desinfiointiainetta käsilleen. Ehkä ne nyt tulisivat puhtaiksi?

Hän halusi olla valmis, kun valitsisi seuraavan.

Neljäs kerta toden sanoisi, ihan varmasti.

Italiaan sijoittuvan Salla Kotka -dekkarisarjan avausosa!

Milanon seutu elää pelon vallassa. Salaperäinen vainoaja terrorisoi ihmisiä, ja Harlekiiniksi kutsuttu sarjamurhaaja valikoi uhrejaan. Liittyvätkö tapaukset toisiinsa?

Oikeuspsykologin uraansa aloitteleva Salla Kotka tempautuu keskelle uhkaavaa tapahtumaketjua aloittaessaan työt puolustusasianajajan alaisena. Päämiestä epäillään sarjamurhaajaksi, ja Sallan on autettava puolustusta selvittämään totuus. Mutta onko totuudella lopulta mitään arvoa oikeuden silmissä?

Uusi profiloijan työ vaikuttaa epäluuloisten kollegoiden ja vihamielisten asiakkaiden miinoittamalta sotatantereelta. Samalla kun Salla joutuu tutkimaan synkimpiä puolia muissa, hän yrittää päästä selvyYTEEN myös omasta menneisyydestään. Voiko hän luottaa keneenkään, edes itseensä?

»**Pimeyden sydän on ihmismielessä.**»

		
www.wsoy.fi	84.2	ISBN 978-951-0-46889-0